

မိတဆိုး

မိုးမင်းသိမ်း

Chinese Cinderella

The Secret Story of an Unwanted Daughter

Adeline Yen Mah

ဘာသာပြန်ဆိုသူ ကျေးဇူးစကား

နန်းသီရိအောင် (ဆွိ ၊ မယ်ကျွဲ) နှင့် မဟာစာပေတို့ ၏ တိုက်တွန်းအားပေးမှု မရှိလျှင် ယခုစာအုပ်အား ပြီးဆုံးအောင် ဘာသာပြန်ဆိုဖြစ်မည် မထင်ပါ။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

ဘာသာပြန်ဆိုနေစဉ် ကာလအတွင်း မညည်းမညူ အားပေးခဲ့သော ဇနီးသည် မစန္ဒာမွှေး အားလည်း ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ။

ယခုစာအုပ်အား ဝယ်ယူဖတ်ရှုကြမည့် စာဖတ်ပရိသတ်တို့ ၏ ကျေးဇူးတရားကား ဆိုဖွယ်မရှိပါ။ ။

မိုးမင်းသိမ်း
၁ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၉

အဘွားလေး

၁၉၂၄ ခုနှစ်တွင် ရှန်ဟိုင်း အမျိုးသမီးဘဏ်အား
တည်ထောင်ခဲ့သည့် ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သောကြောင့်
လေးစားသမှုဖြင့် ကုန်းကုန်း ဟုလည်း လူသိများထင်ရှားသည်။

အဘွားလေး

၁၉၂၄ ခုနှစ်တွင် ရှန်ဟိုင်း အမျိုးသမီးဘဏ်အား

တည်ထောင်ခဲ့သည့် ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သောကြောင့်

လေးစားသမှုဖြင့် ကုန်းကုန်း ဟု လည်း လူသိများ ထင်ရှားသည် ။

မျိုးနွယ်၊ ယိမ်းနီနှင့် ဇေဇေ

ယိမ်းသည် တာဝတိံသာအားရင်းရင်းသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။
 ဦးဆောင်အား ဖြတ်တင်အောင် စိုက်ထားလေ့ရှိသည်။
 ဆောင်းရာသီတွင် သံဝရာဇ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားလေ့ရှိပြီး
 တရုတ်ရိုးရာဝတ်စုံရှည်ကိုသာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။

ဂျက်ကီနှင့် ကျွန်မတို့မောင်နှမ ခုနစ်ယောက်၊ ၁၉၄၆ ခုနှစ်က ရိုက်ကူး
 အားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အား ဘဲပေါက်စလေး တစ်ကောင်ပေး
 ပေးခဲ့သည့် ကာလလည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ရှစ်နှစ်သမီး အရွယ်ကဖြစ်၏။

ဂျက်ကီနှင့် ကျွန်မတို့ မောင်နှမ ခုနစ်ယောက်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်က ရိုက်
 ကူးထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်သည် ။ ကျွန်မတို့ အား ဘဲပေါက်စလေး တစ်
 ကောင်စီ ပေးခဲ့သည့် ကာလလည်း ဖြစ်သည် ။ ကျွန်မ ရှစ်နှစ်သမီး အရွ
 ယ်က ဖြစ်၏။

ကြီးကြီးပါပါ

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်ကာလများက ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။
ကြီးကြီးပါပါသည် အိမ်ရာထူထောင်ခြင်းလုံးဝ မရှိခဲ့ပေ။
သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်မဖေဖေနှင့် နန်းတို့အား
ဧည့်ရေးကြီးများအတွက် မိမိထားထားခဲ့ရသည်။
ကြီးကြီးပါပါအား ကျွန်မ သိပ်မေ့ပါသည်။

ကြီးကြီးပါပါ

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်ကာလများက ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ ။

ကြီးကြီးပါပါသည် အိမ်ရာထူထောင်ခြင်းလုံးဝ မရှိခဲ့ပေ။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်မဖေဖေနှင့် နန်းတို့ အား

ငွေရေးကြေးရေးအတွက် မှီခိုအားထားခဲ့ရသည်။ ။

ကြီးကြီးပါပါအား ကျွန်မ သိပ်ချစ်ပါသည်။ ။

နိဒါန်း

"မိတဆိုး"သည် ကျွန်မ၏ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ခုစာအုပ်အား ရေးသားရန် ခက်ခဲနာကျင်ရသည့် တိုင် မဖြစ်မနေ ရေးသားရန် လှုံ့ဆော်လျက် ရှိသည် ဟု လည်း ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရ၏။ ကျွန်မကလေးဘဝ၏ ရိုးရိုးစင်းစင်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည့် တိုင် ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်တို့ ၏ စွမ်းပကားအား လျှော့မတွက်စေလိုပါ။ အတိတ်ကာလက ဖတ်ရှုခံစားခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်တို့ သည် ကျွန်မတို့ အားလုံးတို့ အား တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ပုံသွင်းပေးခဲ့ကြသည်။ ။ နတ်သမီးပုံပြင်များ အပါအဝင် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် အားလုံးတို့ သည် ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ အခြေခံကျသော အမှန်တရားတို့ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယင်းအမှန်တရားတို့ သည် မိမိကိုယ်တွင်း၌ တစ်ခါတစ်ရံ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့လျက် ရှိပြီး မိမိ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ရပ်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လာသည်။ ။

ယခု ဇာတ်လမ်းသည် လည်း အထူးတလည် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် အမှန်တရား တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယနေ့ခေတ်တွင် ကမ္ဘာလောက ကြီးသည် ထူးခြားလွန်းသော နေရာဒေသကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။ သို့နှင့် တိုင် တရုတ်လူမျိုး မိဘတို့ သည် သားယောက်ျားလေးကိုသာ အလိုရှိနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ။ သမီးမိန်းကလေးတို့ အား အထင်သေးအမြင်သေး ဆက်ဆံခြင်းများ များစွာ မရှိတော့ပါ။ သို့နှင့် တိုင် ပကတိ

အဖြစ်အပျက်တို့ အား မပြောင်းလဲ ကြသေးပေ။ ရိုးသား ဖြောင့်မတ် ခြင်းနှင့် သစ္စာရှိခြင်းတို့ အရေးပါ အရာရောက်ဆဲ ဖြစ်သည် ။ တတ်နိုင် သမျှ အကောင်းဆုံး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန် အရေးပါ အရာရောက်နေ ဆဲ ဖြစ်သည် ။ မိမိ၏ အကောင်းဆုံးသော ပင်ကိုစွမ်းရည်တို့ ဖြင့် ဖန်တီး လုပ်ဆောင်ရန် အရေးပါ အရာရောက်ဆဲ ဖြစ်သည် ။

ဘဝတွင် ရိုးရိုးစင်းစင်း အရာများ ဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ရန် အရေးပါ အရာရောက်ဆဲ ဖြစ်သည် ။ မိမိ ပိုင်ဆိုင်ထားသမျှတို့ အား သက်သေ ထူရန်အတွက် အပြင်းအထန် ကြိုးစားအားထုတ်လျှင် နောက် ဆုံး၌ အောင်မြင်မှု ရရှိမည်ဟု ရင်ထဲက သက်ဝင် ယုံကြည်နေမှာ လည်း အရေးပါ အရာရောက်နေဆဲ ဖြစ်သည် ။

လျစ်လျူရှုခံရပြီး ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း မခံကြရသည့် ကလေးငယ် များ အတွက် သီးသန့် အမှာ စကားပါးရန် ရှိပါသည် ။ မတရားဖိနှိပ် ညှဉ်းပန်း သူတို့ နှင့် ကြုံတွေ့နေရလင့်ကစား မိမိသည် အဖိုးထိုက် အဖိုး တန်သူဖြစ်ပြီး တစ်မူ ထူးခြားသူ ဖြစ်သည် ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ထားစေချင်ပါသည် ။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့မှုအား အကောင်း ဆုံး ရင်ဆိုင်ရန်၊ ယုံကြည်သက်ဝင်မှုကို စိတ်ထဲ၌ အခိုင်အမာ ထားရှိရန် ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အတွေ့အကြုံတို့ အား ရဲစွမ်းသတ္တိ၊ ဖန်တီးနိုင်စွမ်း နှင့် အကြင်နာ မေတ္တာများ အဖြစ် အသွင်ပြောင်းပစ် နိုင်ရန်တို့ အတွက် မလျော့တမ်း အားထုတ်ရာတွင် ထက်သန်သော စိတ်ဆန္ဒများ ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် ယခုစာအုပ်အား ရည်စူးပါသည် ။

"အထီးကျန်ခြင်းနှင့် ငါ့အား လိုလားခြင်းမရှိ ဟူသော ခံစားမှုတို့ သ ည် အကြီးမားဆုံးသော ဆင်းရဲခြင်းပင် ဖြစ်၏" ဟု မာသာထရီဆာက ပြောဆိုခဲ့ဖူးပါသည် ။ ကျွန်မက စာကြောင်း တစ်ကြောင်း ထပ်မံဖြည့်စွ

က်လိုပါသည် ။ အပြုသဘောဆောင်သည့် အိပ်မက်တစ်ခုက အဖျက်သဘော ဆောင်သည့် ပကတိ အခြေအနေ ထောင်ပေါင်းများစွာ တို့ ထက် ပို၍ အရေးပါ အရာရောက်သည် ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည် ။

အက်ဒီလင်းယန်မား

မူရင်းစာရေးသူ၏ မှတ်စု

တရုတ်ဘာသာစကားသည် အရပ်စာဖြင့် ရေးသားသော ဘာသာစကား တစ်မျိုးဖြစ်သည် ။ စာလုံးတိုင်းတွင် မတူကွဲပြားသည့် ရုပ်ပုံ တစ်ပုံပင် ဖြစ်ပြီး မှတ်မိအောင် သီးခြားစီ ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်သည် ။ အက္ခရာဟူ၍ မရှိဘဲ အရေးဘာသာစကားနှင့် အပြောဘာသာစကားတို့ အတွင်း အဆက်အစပ် မရှိပေ။

စကားလုံး တစ်လုံးချင်းစီသည် ရုပ်ပုံကားချပ် တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် တရုတ်စာ အရေးအသားသည် အက္ခရာစကားလုံးတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော အရေးအသားတို့ ထက် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားတုံ့ပြန်မှု

ကို ပေးစွမ်းပါသည်။ ။ စာရေးသားခြင်း အတတ်အားလည်း တရုတ်နိုင်ငံ
၌ မြတ်မြတ်နိုးနိုး တန်ဖိုးထားကြပါသည်။ ။ ရှေးခေတ် ဆရာဆရာကြီး
များ ၏ လက်ရေးကဗျာတို့ သည် မျိုးဆက် တစ်ဆက်မှ တစ်ဆက်သို့
ကူးပြောင်းသယ်ဆောင် လာခဲ့ကြသည့် ဆုလာဘ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်
ပါသည်။ ။

ယခုစာအုပ်တွင် တရုတ်နိုင်ငံအတွင်း လူလားမြောက်လာသည့် မိန်း
ကလေးငယ် တစ်ဦး၏ အတိဒုက္ခတို့ ကိုသာမက သူ့ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့်
သမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုတို့ အားလည်း စိတ်ဝင်တစား ရှိကြစေရန် ရည်ရွယ်
ပါသည်။ ။

အမည်များ

တရုတ်မိသားစုတို့ တွင် ကလေးငယ်တို့ အား အမည်အမျိုးမျိုးဖြင့်
ခေါ်တွင် လေ့ ရှိကြသည်။ ။

၁။ ကျွန်မဖေဖေ၏ မိသားစုအမည်မှာ ယန် ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်မ၏
မောင်နှမများ နှင့် ကျွန်မသည် ဖေဖေ၏ မိသားစုအမည် ယန်အား ဆက်

ခံကြရသည် ။ တရုတ်တို့ ၏ မိသားစု အမည်များ သည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တစ်ယောက်၏ အမည်အစ စာလုံးပင် ဖြစ်၏။

၂။ ကလေးတစ်ဦး မွေးဖွားလာသည် နှင့် မိဘများက အမည်ပေးကြ သည် ။ မွေးကင်းစ ကျွန်မအမည်မှာ ကျွင်းလင် ဖြစ်သည် ။ ကျွန်မ၏ မိ သားစုအမည်အား ဦးစွာ ပထမ ထားလိုက်ရာ ယန်ကျွင်းလင် ဖြစ်လာသ န် ။

၃။ နေအိမ်၌ မွေးဖွားလာသည့် အစဉ်အတိုင်း ကလေးအမည်အား ခေါ်တွင် လေ့ ရှိကြသည် ။ အသက်အကြီးဆုံး သမီးအား အစ်မကြီးဟု ခေါ်တွင် ပြီး ဒုတိယသမီးအား ဒုတိယအစ်မကြီး စသည် ဖြင့် ခေါ်တွင် ကြသည် ။ တရုတ် စကားလုံးတို့ တွင် လည်း "အစ်မကြီး"(ကျဲ)နှင့် "အစ် မငယ်" (မေ့)၊ "အစ်ကိုကြီး" (ကယ်)နှင့် "အစ်ကိုငယ်" (တီ) ဟူ၍ ခွဲခြား ထားသည် ။ ကျွန်မသည် မိသားစု၌ ပဉ္စမမြောက် ရင်သွေးဖြစ်ရာ အိမ် တွင် ကျွန်မအမည်မှာ ပဉ္စမမြောက် ညီမငယ်လေး (ဝုမေ) ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။ ကျွန်မထက်ငယ်သော မောင်နှမတို့ ကမူ "ပဉ္စမမြောက် အစ် မကြီး" ဝုကျဲ ဟု ခေါ်တွင် ကြသည် ။

၄။ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ က ကျွန်မအား ဝုမေ ဟု ခေါ်တွင် ရာတွင် " မေ"မှာ "သမီးလေး" ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည် ။ ဝုမေသည် ပဉ္စမမြောက် သ မီးလေး ဟု လည်း အဓိပ္ပာယ်ရပေသည် ။

၅။ "တီ"ဟူသော စကားလုံးမှာ လည်း ထိုသို့ပင် ဖြစ်သည် ။ အာတီ သည် ဒုတိယမောင်လေး သို့မဟုတ် ဒုတိယသားဟု လည်း အဓိပ္ပာယ် ရ ပါသည် ။

၆။ ကျွန်မတို့ ၏ မိထွေးသည် ဖေဖေနှင့် လက်ထပ်ပြီးသောအခါ ကျွန်မ တို့ အား ဥရောပ အမည်များ ပေးပါသည် ။ ကျွန်မအစ်ကိုများ နှ

င့် ကျွန်မတို့ သည် လည်း အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားအား အဓိက ပြောဆို ကြသည့် ဟောင်ကောင်နှင့် လန်ဒန်၌ ကျောင်းတက်ကြသောအခါ ကျွန် မအမည်မှာ အက်ဒ်ဒီလင်းယန် ဖြစ်လာသည်။ ။

၇။ ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီးသည့် နောက် ကျွန်မ၏ တရုတ်အမေရိကန် ခင်ပွန်းသည် ဘော့ဘ်မား၏ နောက်ဆုံးအမည်အား ယူလိုက်ရာ အက်ဒ် ဒီ လင်းယန်မား ဖြစ်လာသည်။ ။

၈။ အစ်မကြီး၏ အမည်မှာ လင်ဒါ၊ အစ်ကိုကြီး၏ အမည်မှာ ဂရီဂိုရီ၊ ဒုတိယ အစ်ကိုမှာ အဂ္ဂါ၊ တတိယအစ်ကိုက ဂျိမ်းစ်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ စတု ထ္ထမောင်လေး၏ အမည်မှာ ဖရန်ကလင်နှင့် ညီမလေး၏ အမည်မှာ ဆု ဇန် ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။

အခန်း (၁)

စာသင်ခန်းထဲမှာ ထိပ်တန်း

၁၉၄၁ခုနှစ်၊ ဆောင်းဦးကာလ

ကျွန်မ ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီတွင် ကျောင်းဝတ်စုံ ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်အိတ်ကပ်မှ တွဲလောင်းကျလျက်ရှိသော ငွေဆုတံဆိပ်ကို ကြီးကြီးပါပါ မြင်သွား၏။ အခန်းအတွင်းသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်သွားပြီး ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို အိပ်ရာထက်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပစ်တင်လိုက်ချိန်၌ ကြီးကြီးသည် ကျွန်မတို့ အခန်းတွင်းရှိ မှန်ရှေ့တွင် ခေါင်းဖြီးလျက် ရှိသည် ။

"သမီး အင်္ကျီမှာ ချိတ်ထားတာ ဘာလေးလဲကွဲ့"

"ဒီညနေခင်း တစ်တန်းလုံးရှေ့မှာ မာသာအန်းက သမီးကို ထူးထူးခြားခြား ပေးထားတာရှင့်။ မာသာကတော့ ဆုလို့ ပြောတာပဲ"

ကျွန်မကြီးကြီးသည် ပီတိဖြစ်လျက်ရှိ၏။ "စောလှချည်လားကွယ်။ သမီး မူကြိုရောက်တာမှ တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ ဟာ။ ဘာအတွက် ပေးတာတဲ့ လဲ"

"ဒီတစ်ပတ် သမီးတို့ အတန်းထဲမှာ အတော်ဆုံးမို့လို့ တဲ့ ။ မာသာ အန်းက သမီးအင်္ကျီပေါ်ကို ဆုချိတ်ပေးတဲ့ အချိန်မှာ ခုနစ်ရက် ချိတ်ထားရမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဆုတံဆိပ်နဲ့ အတူတူ ဆုလက်မှတ်လည်း ပေး"

လိုက်တယ်"

ကျွန်မသည် ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး စာအိတ် တစ်အိတ်ကို ကြီးကြီးထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ကြီးကြီးပေါင်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်၏။

ကြီးကြီးသည် စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဆုလက်မှတ်ကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။ ။

"ဘာလို့ များ စာတွေအားလုံးကို ပြင်သစ်စာလိုလို၊ အင်္ဂလိပ်စာလိုလို၊ တခြား နိုင်ငံခြားဘာသာစကား လိုလိုတွေနဲ့ ရေးထားတာပါလိမ့်နော်။ ဒါတွေကို ဒေါ်လေး ဘယ်လိုလုပ် ဖတ်တတ်မှာ လဲကွဲ့ အသည်းတုံးလေး ရဲ့ "

ဒေါ်လေးသည် ပြုံးနေပြီး ကျွန်မကို ဖက်ထားခြင်းကြောင့် ဒေါ်လေး ကျေနပ်နေမှန်း ကျွန်မသိပါသည်။ ။

"သိပ်မကြာတော့တဲ့ တစ်နေ့ကျရင်" ဟု ဒေါ်လေးက စကားဆက်သည်။ ။

"ဒါတွေ အားလုံးကို ဒေါ်လေးအတွက် တရုတ်လို ဘာသာပြန်ပေးပေါ့ကွယ်။ အဲဒီနေ့ ရောက်တဲ့ အထိတော့ စာအိတ်ပေါ်မှာ ဒီကနေ့ရက်စွဲ ရေးထားပြီး လုံခြုံတဲ့ နေရာမှာ ပဲ ဒေါ်လေးတို့ သိမ်းထားကြတာပေါ့။ တံခါးကို သေချာ သွားပိတ်လိုက်ချေဦး။ တံခါး ချက်ထိုးထားလိုက်နော်။ ဒါမှ လည်း ဘယ်သူမှ ဝင်လာလို့ မရမှာ "

ကြီးကြီး ဗီရိုတံခါးဖွင့်ပြီး မီးခံသေတ္တာ ထုတ်ယူနေသည် ကို ကျွန်မ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ။ ကြီးကြီးသည် လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ရွှေဆွဲကြိုးမှ သော့တံကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။ ကြီးကြီး၏ ကျောက်စိမ်းလက်

ကောက်၊ ပုလဲလည်ဆွဲနှင့် စိန်နာရီ စသော ပစ္စည်းများ အောက်တွင် ကျွန်မ၏ ဆု လက်မှတ်ကို ထည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ဆုလက်မှတ် လေးသည် အစားထိုး၍ မရသော အဖိုးတန် ရတနာတစ်ပါးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ချေပြီ။

မီးခံသေတ္တာအံဖုံးအား ပိတ်လိုက်ချိန်တွင် ဓာတ်ပုံဟောင်းတစ်ပုံ ထွက်ကျလာသည်။ ကျွန်မသည် အရောင်မှိန်ဖျော့နေပြီဖြစ်သော ဓာတ်ပုံလေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ခုံညား တည်ကြည်လှသော ငယ်ရွယ်နုပျိုသည့် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ရှေးရိုး တရုတ်ဝတ်ရုံကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ အမျိုးသားကြီးကို ကြည့်ရသည် မှာ ကျွန်မနှင့် အတော်ကို ရင်းနှီးနေသည်။

"ဒီပုံက သမီးဖေဖေနဲ့ ဆုံးသွားတဲ့ မေမေလားဟင်" ဟု ကျွန်မ မေးလိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့။ ဒီပုံက သမီးရဲ့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွား မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကပုံလေ။ သမီးရဲ့ ယဲယဲက နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပေါ့။ သမီးရဲ့ နိုင်နိုင်ကတော့ ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ။"

ကြီးကြီးသည် ကျွန်မထံမှ ဓာတ်ပုံကို အလျင်အမြန် လှမ်းယူလိုက်ပြီး သေတ္တာတွင်းသို့ ထည့်ကာ သော့ခတ်လိုက်သည်။

"ဆုံးသွားတဲ့ သမီးမေမေရဲ့ ဓာတ်ပုံကော ကြီးကြီးဆီမှာ ရှိလားဟင်"

ကြီးကြီးသည် ကျွန်မမျက်လုံးများကို ရှောင်လွှဲလိုက်၏။

"မရှိဘူး သမီးရဲ့။ နို့ပေတဲ့ သမီးဖေဖေနဲ့ သမီးရဲ့ မိထွေး နျန်တို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ပုံတွေတော့ ကြီးကြီးဆီမှာ ရှိတယ်။ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကြတော့ သမီးက တစ်နှစ်သမီးလေးပဲ ရှိသေးတာ။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံ

တွေ ကြည့်ချင်လား"

"မကြည့်ချင်ပါဘူး ကြီးကြီးရယ်။ အရင်က သမီး တွေဖူးပြီးသား ဟာကို။ သမီးမေမေရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ကြည့်ချင်တာ။ သမီးက မေမေနဲ့ တူလားဟင်"

ကြီးကြီး ဘာမှ ပြန်မဖြေပါ။ သို့သော် ဗီရိုထဲသို့ မီးခံသေတ္တာကို ပြန် လည် ထည့်သွင်းရင်း သူ့ဘာသာသူ အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာသော်...

"သမီးမေမေ ဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားတာလဲဟင်" ဟု ကျွန်မ မေးလို က်သည် ။

"သမီးကို မွေးပြီးတာနဲ့ သုံးရက်လောက် ဆက်အဖျားကြီးတာပဲ။ သူ ဆုံးတော့ သမီးနှစ်ခါလည်ပဲ ရှိသေးတာ"

ကြီးကြီးသည် တစ်ခဏကြာမျှ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြီး ရုတ်တ ရက် အံ့အားတသင့် ပြောလိုက်၏။

"သမီးလက်တွေက ညစ်ပတ်နေပါရောလား။ ကျောင်းက သဲပုံးမှာ ကစားလာပြန်ပြီ ထင်တယ်။ ခုချက်ချင်း သွားဆေးချေဦး။ ပြီးရင် အိမ် စာတွေ လုပ်တော့"

ကြီးကြီးပြောသည့် အတိုင်း ကျွန်မ လုပ်လိုက်သည် ။ ကျွန်မ အသက် လေးနှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်သည့် မေမေ့ အကြောင်းကို ကြီးကြီးပါပါထံ မေးခွန်းများ စွာ မမေးသင့်မှန်း ကျွန်မ နားလည် သဘောပေါက်နေမိပါသည် ။

"ကြီးကြီးပါပါနဲ့ မေမေက သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တွေတဲ့ ။ ဟိုးအရင်တုန်းက ဘိုးဘိုးယဲယဲရဲ့ အငယ်ဆုံးညီမ၊ တို့ ရဲ့ ဘွားလေးပိုင်

တဲ့ ရှန်ဟိုင်းက ဘဏ်တိုက်တစ်တိုက်မှာ အလုပ်အတူ လုပ်ခဲ့ကြတာလေ
။ နို့ပေတဲ့ နင့်ကိုလည်း မွေးပြီးရော မေမေက ဆုံးသွားတာ။ နင့်ကိုသာ
မမွေးခဲ့ရင် မေမေလည်း အသက်ရှင်နေဦးမှာ ပဲ။ မေမေက နင့်ကြောင့်
ဆုံးပါးသွားခဲ့ရတာ။ နင်ကိုက ကံဆိုးတာပါအေ" ဟု အစ်မကြီးက ကျွန်
မအား တစ်ခါက ပြောပြခဲ့ဖူးသည် ။
